

[Hanne Reintoff.]

de vil. Det hævdes jo altid netop fra regeringens side, at vores land er så frit og demokratisk, men man undtager altså den gruppe, der benævnes arbejdskraft. Det må — og det kan jeg forstå hr. Erling Dinesen også synes — være produktionen, der er bevægelig. Den må kunne planlægges og udbygges, hvor arbejdskraftreserven er. I de tilfælde, hvor man alligevel tillader sig det overgreb på den menneskelige frihed at jage folk fra hus og hjem for at give dem beskæftigelse andre steder, må vi stadig hævde, for det første at der må ydes rejsehjælp hjem en gang om ugen, for det andet at udgifterne til dobbelt husførelse må være på linje med tjenestemænds kompensation i samme løngruppe, udbetalt forskudsvis, og for det tredje at der må anvises anstændige boligforhold — og det er ikke hummere på 2 m<sup>2</sup> i gamle, udtjente skibe. Endelig må det for det fjerde hævdes, at hvis flytningen bliver permanent, må der sørges dels for indskud i boliger og anvisning af passende bolig, dels for passende beskæftigelse til ægtefællen.

Bestemmelserne om befordringsgodtgørelse er der mærkeligvis ikke nogen der har været inde på, når det drejer sig om arbejde et stykke fra bopælen. De har været administreret meget, meget urimeligt, og jeg må skarpt henstille til ministeren, at disse regler bedres. Befordringsgodtgørelse kan også efter forslaget udbetales, hvis befordringstiden fra bopæl til arbejdsplads overstiger 1 time, det er også meget, ved anvendelse af offentlige befordringsmidler, eller — og her vil jeg bede tingets medlemmer lægge mærke til, hvad det egentlig er, vi skal sidde og vedtage her — hvis man ikke inden for 1 time kan komme til arbejdsstedet på cykel, står der.

Der findes de mest urimelige afgørelser tårnet op i de forskellige forbund vedrørende denne bestemmelse; f. eks. kan jeg rent konkret nævne, at arbejdskraft, boende i Randers, anvist arbejde i Århus, nægtes befordringsgodtgørelse med den begrundelse, at man kan komme med bus fra Århus til Randers på 50 minutter. Det er også fuldstændig rigtigt; man kan bare aldrig komme det ved arbejdstids begyndelse eller ophør, men man nægter at give befordringsgodtgørelse. Jeg ved ikke, om

man har tænkt sig på arbejdsformidlingskontoret, at folk skal cykle fra Århus til Randers 2 gange om dagen; det må være den dybere mening med lovgivningen. De samme vanvittige forhold gælder i øvrigt Københavns amt.

Det offentlige er ikke på værdig måde i stand til at administrere de bestemmelser for arbejderne, det fremgår også af de her fremtrukne stærkt diskriminerende forhold, og vi må konsekvent fastholde, at fagbevægelsen må overlades administration og afgørelse af disse forhold, ligesom vi i debatten om den sociale struktur må fastholde, at udbetaling af andre af arbejderbevægelsens store sikringsydelser må overgå til fagbevægelsens administration, som jeg har nævnt før også sygedagpenge og erstatning ved ulykke. Fagbevægelsen har vist sig i stand til en mindre bureaukratisk administrationsform, og demokratiet er mere jordnært her, hvor tillidsmænd, der ikke røgter deres hverv ordentligt, hurtigt af kollegerne kan udskiftes.

Derimod må jeg nok spørge, hvor arbejdsministeren har fanget den idé, at arbejdsløshedskasserne skal betale for hjemsendelsen af herboende fremmedarbejdere, som man ikke længere kan skaffe beskæftigelse. Til min store forundring har jeg set, at også til det er der givet LO-støtte. De fremmedarbejdere, der kommer hertil, skal behandles bedst muligt, selv om de nok hurtigt mister illusionen om den danske arbejders gode kår. Kan de ikke længere skaffes arbejde, så skal de nok have hjælp til hjemsendelse, helt bestemt, men den dybere mening i, at det skal betales af arbejderbevægelsens surt sammenskrabede midler og ikke af de arbejdsgivere, der har ønsket at anvende deres arbejdskraft, er det unægtelig svært at se.

At vi har behov for beskæftigelse af fremmedarbejdere i visse landsdele, mens vi har arbejdsløshed i andre egne af landet, skyldes jo igen vort erhvervslivs strukturproblemer, som man ikke er villig til at løse.

Må jeg om de nye regler om deltidsbeskæftigedes adgang til arbejdsløshedsforsikring sige, at det jo inden for visse områder har været et længe næret ønske, ikke mindst fra HKs side og de kvindelige arbejderes side, for hvem jeg selv har været med til at fremdrage problemet. Jeg vil dog